

Så vor missionsstation i Palæstina skete det en morgen under andagten, at vor lille arabiske sygeplejerske læste et citat fra Højsangen: “Hør, der er min elskede! Se, der kommer han springende hen over bjergene, dansende hen over høje- ne” (Højs. 2,8). Da hun blev spurgt, hvad verset betød, så hun op med et lykkeligt, forstående smil og sagde: “Det betyder, at der er ingen forhindringer, som vor Frelzers kærlighed ikke kan overvinde, og at bjerge af vanskeligheder er som en landevej for ham!”

Fra haven bag ved missionshuset ved foden af bjerget Garazim kunne vi ofte iagttage gazellernes spring op ad bjergsiderne. De sprang fra klippe til klippe med stor ynde og dygtighed. Deres bevægelser var et herligt eksempel på en jublende lethed, når de overvandt forhindringer tilsyneladende uden anstrengelse.

Vi, som elsker kærlighedens Herre, og som ønsker at følge ham, længes inderligt efter den kraft, der på samme jublende og triumferende måde kan overvinde alle livets vanskeligheder, prøvelser og konflikter. At lære hemmeligheden ved ‘et sejrende liv’ har i enhver generation været et hjerteønske for dem, der elsker Herren. Vi føler, vi kunne “give alt”, hvis vi bare i virkeligheden kunne leve i kærlighedens og sejrns bjergland her på denne jord og i dette liv og altid være i stand til at reagere mod ondskab, prøvelser, sorg, smerte og alt forkert på en sådan måde, at det blev overvundet og forvandlet til noget, som for evigt blev til pris og ære for Gud.

Som kristne ved vi – i hvert fald i teorien – at der ikke er noget ‘tilfældigt’ for et Guds barn, at selv det mest uretfærdige og grusomme, såvel som alle meningsløse og ufortjente lidelser, er blevet *tilladt* af Gud, som en vidunderlig anledning for os til at *reagere* sådan, at vor Herre og Frelser bliver i stand til lidt efter lidt at virke sin egen kærlige natur i os.

Højsangen udtrykker den længsel, som er indplantet i ethvert menneskehjerte, længslen efter at blive ét med Gud selv og opleve fuldkomment og ubrudt fællesskab med ham. Han har skabt os for sig selv, og vore hjerter vil aldrig finde hvile og fuld tilfredsstillelse, før de finder det i ham. Det er Guds vilje, at nogle af hans børn skal lære denne dybe enhed med ham selv at kende gennem den naturlige, menneskelige kærlighed, som blomstrer i et fuldkomment ægteskab. For andre er det i samme grad hans vilje, at det samme ubrudte fællesskab skal læres ved helt at lægge denne naturlige og instinktive længsel efter ægteskab og børn ned og modtage livets omstændigheder, som nægter dem dén erfaring. Dette kærlighedsinstinkt, som er så fast indplantet i ethvert menneskehjerte, er hovedsageligt det, som kan føre os til at ønske at elske Gud selv mere end alt andet. Men ‘sejrens bjergland’ og fællesskab med Kristus når man ikke frem til ved en intellektuel ‘regnen sig selv for død for synden’ eller ved at udtænke en vej eller disciplin, ved hvilken viljen kan blive ‘korsfæstet’. Den eneste vej er dag for dag at tage imod netop de forhold og prøvelser, Gud tillader – igen og igen at lægge vor egen vilje ned og modtage hans, som den bliver vist os gennem de mennesker, vi lever og arbejder iblandt, og gennem de hændelser, der møder os. Enhver modtagelse af hans vilje bliver et offeralter, og enhver sådan overgivelse til hans vilje og opgivelse af sin egen betyder et skub frem på vejen til ‘bjerglandet’, hvortil han længes efter at bringe alle sine børn, mens de endnu lever på jorden.

Denne lektie – at lære at modtage og sejre over det onde, at blive tilfreds i sorg og smerte og til slut at se det omdannet til noget ubeskriveligt herligt – gennem vedholdende, glad

overgivelse at lære kærlighedens Herre selv at kende på en ny måde og at erfare ubrudt fællesskab med ham – den lektie er det, denne billedlige fremstilling handler om.

‘Bjerglandet’ og ‘fødder som hindens’ taler ikke om himmelske goder efter døden, men er ment som en herlig erfaring, Guds børn kan opleve her og nu – hvis de vil følge den vej, han vælger for dem.

Måske vil Herren bruge denne bog til at bringe trøst til nogle af sine elskede børn, som er tvunget til at vandre med Sorg og Lidelse, eller “som vandrer i mørke og uden lys”, eller som føler sig “hjælpeløse, stormhærgede, utrøstede”. Det kan være, den kan hjælpe dem til at forstå en ny mening med det, der sker, for de erfaringer, de går igennem, er alle en del af den vidunderlige fremgangsmåde, Herren bruger til at gøre det samme virkeligt i deres liv, som fik David og Habakkuk til jublende at udbryde:

“Gud Herren gør min fod let som hindens og giver mig fodfæste på højderne” (Sl. 18, 34 og Hab. 3,19).

*Q*m aftenen slår gråden sig ned ... (Sl. 30,6b).

*Du hjælpeløse, du stormhægede,
du, som ikke finder trøst,
se, jeg sætter din mur af malakit
og lægger din grundvold med safirer.
Jeg sætter dine murtinder med rubiner,
dine porte med karfunkler,
og hele din ringmur med ædelsten (Es. 54,11-12).*

ette er historien om, hvordan Frygtsom slap væk fra sin familie Frygt og kom med Hyrden til bjerglandet, hvor “den fuldkomne kærlighed driver frygten ud”.

I flere år havde Frygtsom været i tjeneste hos den store Hyrde, hvis fåreflokke græssede i ydmygelsens dal. Her levede hun stille sammen med sine venner og medarbejdere, Barmhjertighed og Fred, i et lille hvidt hus i byen Angst. Hun elskede sit arbejde og ønskede frem for alt at glæde den store Hyrde. Selv om hun på mange måder var lykkelig, så vidste hun dog, at der var flere ting, som vanskeliggjorde hendes tjeneste, og det kostede hende megen hemmelig sorg og skam.

For det første var hun vanfør. Hendes fødder var skæve, så hun faldt ofte under arbejdet. Desuden havde hun en skæv mund, som gav hende talebesvær, og som ødelagde hendes udseende, og til sin store sorg vidste hun godt, at disse skavanker vakte både undren og forargelse hos mange, som vidste, at hun var i den store Hyrdes tjeneste. Hun længtes efter at blive fri for disse skavanker og blive smuk, yndefuld og stærk, som så mange af Hyrdens andre tjenere var, og frem for alt ønskede hun at komme til at ligne den store Hyrde selv. Men hun frygtede, at der ikke ville være nogen helbredelse for disse to skavanker, og at de altid ville vanskeliggøre hendes tjeneste.

Imidlertid havde hun en endnu større bekymring. Hun var medlem af familien Frygt, og hendes slægt var spredt over

hele dalen, så hun aldrig rigtig kunne slippe fra dem. Som barn var hun blevet opdraget hos sin tante, fru Sortseer, sammen med sine to kusiner, Nedtrykt og Ondskabsfuld, og deres broder Kujon, en stor karl, som mobbede hende ubønhørligt.

Som de fleste andre familier, der levede i ydmygelsens dal, hadede familien Frygt den store Hyrde og prøvede at komme hans tjeneste til livs, og naturligvis var det til stor forargelse for dem, at en i deres slægt var trådt i hans tjeneste. Derfor brugte de alle former for trusler og overtalelser for at få hende væk fra Hyrden. Det allerværste skete den dag, de kom og sagde til hende, at de havde besluttet, hun med det samme skulle gifte sig med sin fætter Kujon og på en respektable måde stifte hjem og bo blandt sine egne. Hvis hun nægtede at gøre det godvilligt, truede de hende med at bruge magt og tvinge hende.

Stakkels Frygtsom var naturligvis overvældet af rædsel ved selve tanken, for hendes slægtninge forfærdede hende altid, og endnu havde hun ikke lært at modstå eller afvise deres trusler, så hun sad blot sammensunken foran dem og gentog atter og atter, at intet kunne få hende til at gifte sig med Kujon, men hun var helt ude af stand til at rejse sig og bede dem forlade hendes hus.

Den ulykkelige samtale varede derfor længe, og da de endelig forlod hende, var det ved at være aften. Med et befrielsens suk kom Frygtsom i tanke om, at den store Hyrde måtte være ved at lede sine flokke til den sædvanlige vandingsplads, der lå ved et dejligt vandfald og en dam i udkanten af landsbyen. Hun plejede at gå derhen meget tidligt om morgenen for at møde ham og høre hans ønsker og bestemmelser for dagen, og det samme gjorde hun om aftenen for at aflægge rapport om dagens arbejde. Tiden var inde til at møde ham ved dammen, og hun var sikker på, at han ville hjælpe hende og ikke tillade, at hendes familie kidnappede hende og tvang hende ud af hans tjeneste og ind i et ægteskab med Kujon, som kun ville blive et frygteligt slaveri.

Rystende af skræk og uden at give sig tid til at vaske tårerne af sit ansigt lukkede Frygtsom døren til hytten og begav sig af sted til vandfaldet og dammen.

Hun forlod landsbyen og begyndte at skrå over markerne, mens det rolige aftenflys fyldte ydmygelsens dal med et gyldent skær. På den anden side af floden havde bjergene allerede et anstrøg af pink, og det dybe svælg mellem bjergene var fyldt af vidunderlige og mystiske skygger. I denne dejlige aftens stilhed kom stakkels, skrækslagne Frygtsom til stedet ved dammen, hvor Hyrden ventede på hende, og hun fortalte ham om sin vanskelige situation.

“Hvad skal jeg gøre?” græd hun, da hun sluttede sin beretning. “Hvordan skal jeg slippe væk? De kan da ikke tvinge mig til at gifte mig med min fætter Kujon, vel?” – “Åh,” udbrød hun – igen overvældet af selve tanken om sådan en fremtid. “Det er slemt nok at være Frygtsom, men tænke på at skulle være fru Kujon resten af mit liv og aldrig kunne slippe bort fra den plage, det er mere end jeg kan bære.”

“Frygt ikke,” sagde Hyrden blidt. “Du er i min tjeneste, og hvis du vil tro mig, vil de ikke kunne tvinge dig ind i et ægteskab mod din vilje. Men du burde aldrig have ladet din familie komme ind i din hytte, for de er fjender af Kongen, som har taget dig i sin tjeneste.”

“Jeg ved det, åh, jeg ved det,” råbte Frygtsom, “men hver gang jeg møder nogle fra min familie, synes jeg at miste al min styrke, og *kan* simpelthen ikke modstå dem, lige meget hvor meget jeg kæmper imod. Så længe jeg bor her i dalen, vil jeg ikke kunne undgå at møde dem. De er alle vegne, og nu, da de har besluttet at få mig i deres magt igen, vil jeg aldrig turde gå alene uden for hytten af frygt for at blive kidnappet.

Mens hun talte, løftede hun sine øjne og så tværs over dalen og floden til de smukke aftenbelyste bjergspidser og råbte så fortvivlet: “Åh, bare jeg helt kunne undslippe denne ydmygelsens dal og komme til bjergene derovre – helt uden for alle mine slægtninges rækkevidde!”

Aldrig så snart var disse ord udtalt, før Hyrden til hendes store forbavselse svarede: “Det forslag har jeg længe ventet på, at du skulle komme med, Frygtsom. Det ville være det bedste for dig at forlade dalen og rejse over til bjergene, og jeg vil hellere end gerne selv tage dig med dertil. De nederste bjergskråninger på den anden side af floden er grænselandet til min Faders kongedømme, kærlighedens rige. Ingen frygt af nogen art kan leve der, for “den fuldkomne *kærlighed* driver frygten ud.”

Frygtsom stirrede forbløffet på ham. “Rejse til bjergene,” udrød hun, “og bo der? Ja, hvis bare jeg kunne! I månedsvis har jeg længtes efter det. Jeg tænker på det nat og dag, men det er umuligt, jeg kan aldrig komme dertil. Jeg halter alt for meget.” Hun så ned på sine misdannede fødder, mens hun talte, og hendes øjne fyldtes igen af fortvivlelsens og selvmedlidenhedens tårer. “Bjergene er så høje og farlige. Jeg har fået at vide, at kun en hind og en gazelle kan færdes sikkert på dem.”

“Det er ganske rigtigt, at vejen til bjerglandet både er vanskelig og farlig,” sagde Hyrden, “det må den være, for at ingen, som er fjende af kærligheden, kan komme derop og trænge ind i kongeriget. Intet grimt og ufuldkomment tåles dér, og bjerglandets indbyggere må have “fødder som hindens”. – “Jeg har dem selv,” tilføjede han med et smil, “og som en hjort eller gazelle kan jeg løbe over bjergene og springe over højene med den største lethed og glæde. Men, Frygtsom, jeg kan også gøre *dine* fødder som hindens og give dig fodfæste på bjergene. Så kan du tjene mig meget bedre og samtidig være uden for dine fjenders rækkevidde. Jeg er glad for at høre, at du har længtes efter at komme der, for, som jeg sagde før, har jeg ventet på, at du skulle komme med det forslag. Så ville du aldrig mere behøve at møde Kujon,” tilføjede han og smilede igen.

Frygtsom stirrede forvirret på ham. “Gøre mine fødder som hindens,” gentog hun, “hvordan er det muligt? Og hvis intet grimt og ufuldkomment tåles der, hvad vil så indbyg-